

Није лако бити у кожи председника Тадића ових дана. Економија државе на чијем челу стоји из дана у дан сурвава се у амбис, а влада састављена на основу његовог ауторитета и у његовој сенци до сада тешко да је показала истинске капацитете да изађе у сусрет проблемима који искрсавају на дневној бази. Ово нису једини проблеми Србије – оспорени суверенитет, пљачка националног богатства и демографска катастрофа представљају само чело веома дуге листе.

Истовремено, Председник остаје на самом врху списка најпопуларнијих политичких и јавних личности, што са једне стране значи да део грађана његов државнички ангажман оцењује као аутентичан и искрен. Већина га свакако види као просто „најбољег од понуђених“, у најмању руку знатно способнијег, уљуднијег и одговорнијег од непосредно му подређених партијских колега, за чије га политичке брљотине, за сада, народ није позвао на одговорност. Један од главних разлога ове, и даље релативно високе популарности, Тадић дугује знатно оштријој и офанзивнијој *спољној политици* коју води Министар иностраних послова Вук Јеремић, иначе означен као његов најближи сарадник и особа која у Влади (и партији) у најнепосреднијем смислу спроводи управо „Тадићеву политику“.

До сада је овај, условно говорећи, „спољнополитички преокрет“, омогућио све тешње односе са Руском Федерацијом и државама које нису претерано ревносне у чувању „америчких националних интереса“, што се осетило у већем присуству руског и уопште незападног капитала у Србији, а поготово у неколико економских и финансијских трансакција са Русима које су код самопроглашених старатеља на Западу безмало виђене као чин отворене издаје демократије и евроинтегративног пута Србије.

Последњи у низу шамара прозападном (евроатлантском) вектору српске политике свакако је Председникова посета Народној републици Кини, у којој је обзнањено потписивање споразума о стратешком партнерству, што представља највиши ниво политичке сарадње у који најмногољуднија земља планете ступа са својим пријатељима и сарадницима у иностранству. Сам Тадић је овај новоостварени ниво билатералних

односа домаћој јавности интерпретирао као уздизање НР Кине до статуса „четвртог стуба спољне политике Србије“, при чему су прва три (не нужно тим редоследом) – САД, Русија и ЕУ.

Нема ничег спорног у жељи Србије да се ослони на подршку земље која ће, по свим проценама, за коју деценију бити најбогатија и најмоћнија на свету. У питању није само земља која се показала више него принципијелном у заштити интереса Србије на међународном плану, а да од тога тешко да је имала икакву непосредну политичку корист. Није ствар ни у томе што Србија има огроман дефицит у размени са овом земљом, чија роба напросто преплављује српске рафове, најчешће пролазећи кроз руке бројних препродаваца са Запада пре него што се, у своје финалном паковању и знатно повишеној цени, нађе у рукама српског потрошача. Назвати Кину „стубом српске спољне политике“ звучи смешно пре свега зато што ова огромна држава представља један од стубова носача *планетарне економије*, а самим тим и *међународног поретка као таквог*. Од ове „светске фабрике“ зависе политике свих држава планете, а на њу се вишеструко ослањају и остала „три стуба“ из Тадићеве параболе.

Не, статус и значај Кине по српску спољну политику (о економији да и не говоримо) ни на који начин не може бити доведен у питање. Питање које треба поставити Председнику може бити једино – како он правда статус два од претходна „три стуба“? За Русију нам је, надајмо се, већ постало јасно да без њене подршке у Савету безбедности, наше спољне политике уопште не би ни било, нити би се КиМ на већини светских мапа означавала као „спорна територија“. Што се тиче ЕУ, из чијег окриља потичу неки од највећих заговорника, како територијалног парчања и политичког слабљења Србије, тако и српском народу додељене улоге „нациста за XXI век“ и унутрашњег европског злог демона – њен дивергентни, расејани и често потпуно дезоријентисани утицај пре се може назвати некаквом „потпорном скелом“, него „стубом носачем“. А САД са својом, скоро па отворено непријатељском политиком пре ће бити *камен око врата*, него „камен темељац“ српске спољне политике.

Заиста, Тадићу није лако. Његов популистички мото „и Косово и Европа“, згуснута формула чувене титоистичке формуле „и Исток и Запад“, иако је опстала на идеолошкој сцени дуже него што је ико могао претпоставити, будући ипак само флоскулом, неће држати воду још дуго. Србија ће морати да направи веома једноставан избор између камена темељца и камена око врата. Чињеница да овај избор представља неразрешену дилему у српској јавности само је доказ колико је ситуација у земљи политички сложена. Надајмо се, међутим, да ће Председник бити у стању да спозна да здање које стоји на четири климава стуба има мање шансе да опстане од здања које стоји на два постојана. А колико је он спреман и способан да овај увид преточи у истинску спољну политику, остаје да се види.